

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 5. Mortificatio corporis: Paupertatisque Evangelicæ studium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

piam: fructu tali, ut testentur complures, diu cum ipso versati, nihil à se unquam in illo observatum fuisse, seu facta, seu dicta expendas, quod non & inculpatum esset, & ab omni mali specie remotissimum: quod quidem in eo mirum magis, qui in tam assiduus occupationibus versetur, iisdemque tam lubricis, & in quibus persæpè animus ex improviso deprehensus, vix satis sui compos ad deliberandum de quaque re esse queat. Omnino in tam multis rebus quas Dominus Deus quotidie per servum suum supra naturæ vires efficit, nulla fortè mirabilior putanda sit, quàm constans ille tenor vitæ innocentissimæ & ab omni tanquam vitiorum fuligine semper intactæ.

§. V. Mortificatio corporis: Paupertatisque Evangelica studium.

Est quidem vita Religiosa ipsa per se plena acerbiorum: nec in tam severa disciplina fieri potest, quin identidem multa occurrant perpetuè sanè difficilia: qui tamen ex Religiosis officia sublimiora sequuntur, & partes omnes numerosque virtutis.

virtutis, si non contenti plerunque communibus, adjungunt ultrò ipsi de suo non pauca, & difficillima scilicet. Horum in classe semper Franciscus fuit: cum enim illud assidue & cogitatione volveret, & sermone usurparet, ita nostrum unumquemque Christi Jesu in cruce morientis nuditate affici debere, ut in fimeto emori cupiamus, quò propius accedamus ad ejus similitudinem; totus erat in divexando corpore: & quasi ludus essent illa cetera, quæ Religiosorum quemque exercent; semper graviora rigidioraque sequebatur. In asserē ferè cubabat, aut in tabulato ipso cubiculi, atque adeò ferè nunquam vestem ponebat: undè illud consequebatur in re aspera commodum, ut quâcunque noctis hora ad ægrotos acciretur, semper paratus esset. Somnus brevissimus, horarum fere trium tantum: quin etiam testificantur illius aliàs focii, arbitrari sese, ipsum in Missionibus, nonnunquam mensium sex, vix ultrà horam unam & alteram noctibus singulis dormire potuisse; adeò tempus etiam nocturnum ei præcipiebat Confessionum audiendarum assiduitas, & qua-

liscunque rerum postridie gerendarum, sacrarum concionum puta, apparatus, aut recitatio divini Officii. Victus planè par, hoc est, parcissimus idem, & vilissimus. Dies totos persæpè exigebat jejunus: sub vesperum, corpus utcunque reficiebat, lacte ferè, & pomis aliquot: nam carnes quidem vix attingebat in Missionibus, gelida contentus maximam partem temporis. De prandio, ne cogitabat quidem, ut candidè pro suo more, aliquando feminæ nobili respondit, quærenti fortè curiosius, cur ad prandium, unà cum ceteris non exiisset? Observaverat videlicet, ipsum è Templo pedem non extrulisse, ab aurora ad horam septimam pomeridianam. Frigoris tolerantia propè incredibilis: hiberno tempore haud rarò gelidis in montibus, ad tres quatuorve horas sedebat obvio in lapide, pedibus nivi immerfis, quo iis quoquo modo satisfaceret, qui ad instituendam apud ipsum homologesim penè conferti accurrebant: quo ipso tempore ad lacernulam palliumque nihil vestimenti addebat: & quasi non ista satis corpus attererent, singulis penè noctibus verberatio-

ratio-

rationem adjuungebat, nec incruentam; cuius quidem vestigia in liventibus, dilaniatisque humeris visa aliquando nec sine horrore à socio, aliquid necessarii obsequii impendente: & tamen, cum deinde è Missione ad Collegium, undè profectus erat, receperat se se, quærentibus ut sit, Nostris, An non exhaustæ demùm vires essent? Imò virò, subiciebat ridens, *planè vegetus sum, in istiusmodi occupationibus, lassescō nunquam, nedum exburior.*

Hic porrò talis tantusque acerbicatum amator, an esset etiam Paupertatis studiosus, supervacaneum quærere: qui enim de vitâ ipsâ tuendâ tam parùm sollicitus est, is quemadmodum curare magnopere possit, quæ in vita aut commoda, aut jucunda sunt? Non modò placidè acquiescebat si deterrimum quidque aut offerretur, aut obtingeret, sed etiam illud ipsum avidissimè sequebatur, cubiculum, inquam, omnium maximè incommodum, vestium vilissimam;angebaturque intimis sensibus, si quid secus quandoque contringeret. In Missionibus autem nunquam plenius exultabat animo, quàm cum cuncta deerant.

Viati-

Viaticum non in loculis, sed in Domini Dei providentia repositum habebat, ferè mendicato victitans. Panis ferè secundarius, isque emendicatus à paganis: quorum si qui paulò opulentiores erant, addebant lac modicum, aut fructuum haud exquisitissimorum nonnihil. Sæpè eveniebat, ut postquam in Æde sacra à matutino crepusculo ad horam usque tertiam pomeridianam in familiari labore concionandi, Confessiones audiendi, capita fidei rudioribus, per accommodatas Catecheses tradendi duraverat, quò se reciperet non haberet; sed providentia illa, ex qua totus apruserat, famulo suo deerat nunquam: nunc hic nunc ille vagum excipiebat hospitio, utroque modica illa ad victum subsidia subministrabat. Narravit ipse mihi, contigisse aliquando, ut cùm diem totum in emetiendo itinere consumpsisset cum socio pedes, ad vesperum, lectum nullum, in quo noctem exigent, occurreret, præter publicum diversorium, caupone, pagoque toto hæretico. Pecuniæ habebat prorsus nihil, unde cœnam impetraret; & quantumlibet sui negligens, angebatur

gebatur tamen de socio, fatigato suprà modum Quid faceret igitur? ad familiare orationis perfugium recurrit de more: cœnaque imperata, haud minus fidenter, quàm si egregiè esset à viarico instructus, dum apparatur aliquid, ipse scandit in superius cubiculum, orationi instituendæ. Ibi offendit improvise hæreticos aliquot juvenes, alea tempus ducentes, nihilque expectantes minùs, quàm Jesuitam interpellatorem. Salutat tamen omnes Franciscus perhumanè, & comiter: assidet ludentibus, specie quidem, quasi cuperet ea spectandi oblectatione frui, re ipsa tentaturus num quem lucrari Deo posset. At deprehensi procaces juvenes, ridere primum, mox loqui autibus, tum voces spargere petulantes, quo exosum spectatorem abigerent. Restat nihilo secius Franciscus: nihilque conturbatus animo, disputare instituit de officiis charitatis Christianæ, de modestia, de mansuetudine: carpit illam ipsam inofficiosam petulantiam, indignam utique iis, qui se pro Christianis venditent: respicerent sese ipsi, redirentque ad modestiam. Hæc autem tam incensis verbis perse-

perse-

persecutus est, ut juvenilia præcordia tangente Deo, erubuerint, & tanquam sceleris convicti, veniam petierint à Sacerdote: mox, cauponem ipsi ultro adeunt, jubentque lautè excipere virum de se optimè meritum: persoluturos se quicquid expensum foret.

§. VI. *Fortitudo.*

QUod de Joseph Patriarcha sacrae literæ produnt, certamen fortè datum illi ut *vinceret*; id in Joannem Franciscum planè convenit. Tùm vitam religiosam totam, tum maximè partem eam, quæ ab initio Sacerdotio ad obitum pertigit, exegit in certaminibus: cumque ea duplicis generis fuerint, domestica & externa; posteriora plus quidem splendoris in vulgus ei peterunt; priora longè graviora perpessu fuere. Nam sinente Deo, cum ipsa virtute luctandum ipsi fuit multoties, inquit Scriptor Gallicus; hoc est, ut dilucidius res exponatur, eveniebat identidem, ut Superiores tametsi de Francisci considerata prudentia nullo modo dubitare poterant, tamen egere illum freno arbitrati, inhiberent